

bestemmelse i en tidligere Lov. Det hedder her: „Nærværende Lovforslag fremsættes til Opfyldelse af Bestemmelsen i § 37 i Lov om Motorkøretøjer af 29. April 1913 om, at Forslag til Revision af Loven skal fremsættes for Rigsdagen inden Udgangen af Aaret 1916“. Det er den sædvanlige Formular, hvormed Bemærkningerne til de fleste Lovforslag begynder. Det forekommer mig, at disse Revisioner forøger Lovgivningsmagtens Arbejde i en ganske utilbørlig Grad. Skulde der vise sig Trang til en Revision, kan Forslag derom godt fremsættes, selv om der ikke i den tidligere Lov findes en udtrykkelig Revisionsbestemmelse. Maa jeg saa endelig i Tilslutning til disse Udtalelser henvise til, at den første Lov om Motorkøretøjer var, saa vidt jeg husker, af 15. Maj 1903; denne Lov blev revideret ved Loven af 30. Marts 1906, derefter fik vi en ny Revision ved Loven af 27. Maj 1908, denne blev revideret ved Loven af 18. April 1910, som igen blev revideret ved Loven af 29. April 1913. Og endelig foreligger nu paa ny paa Rigsdagens Bord et Lovforslag om Lovens Revision. Det forekommer mig derfor, at vi har haft Automobilloven til Revision saa ofte, at vi godt kunde tage et Pusterum paa mere end 2 eller 3 Aar. Jeg tror, at vi udmærket godt kunde undvære Revisionsbestemmelsen.

Jeg skal henstille til det kommende Udvalg ikke alene at tage min Henstilling om Lygtetvangsbestemmelsen i § 25, men ogsaa Spørgsmaalet om Indføjelse af en Revisionsbestemmelse i Lovforslaget under Overvejelse og saa vidt muligt slutte sig til de Tanker angaaende Undladelsen af at indsætte en Revisionsbestemmelse, som jeg her har fremsat.

Justitsministeren (Zahle): Jeg kan fatte mig i største Korthed, idet denne overordentlig fredelige Forhandling jo ikke har været præget af nogen stærk Kritik overfor det til Behandling foreliggende Lovforslag. Det er jo ikke saa mange Aar siden, at vi havde en af de største Kampdage i dette Ting den Dag, da Automobilloven var til Behandling. Nu er alt det, kan man sige, som død hen, Fred hviler over Land og By. Man behandler denne Sag i allerstørste Fredsommelighed, der er ingen mere, der tænker paa at lægge Automobilkørselen Hindringer i Vejen. Man erkender nu dette Køretøjs Berettigelse og tænker paa kun at regulere Kørselen, saaledes at man beskytter

sig mod Udskejelser fra deres Side, som befarer Landevejene med Automobiler. De Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag, som sigter hertil, er navnlig dem, der angaar Lyd, Lys og Kørehastighed.

Hvad Lyden angaar, er der virkelig Grund til at gøre noget for at faa afskaffet de raa Signalapparater, som Automobilisterne, mærkelig nok, har indført i de senere Aar. Man skulde synes, at de Folk, som kører saa rask og saa glade hen ad Landevejen, havde Lyst til i deres Signalapparater at have nogle muntre og lyse Toner, som det ogsaa for andre var en Fornøjelse at høre paa. Men noget raaere og forfærdeligere end det afskyeligt gnældrende og skrabende i den Lyd, som de Signalapparater giver, der er indførte i de senere Aar paa Automobiler, kan man vel vanskeligt tænke sig. Jeg synes, at det er et Udslag af Raahed, at man anvender saadanne Apparater, og en Ting af ikke ringe Betydning forekommer det mig at være, at det hindres, at dette vedbliver.

Saa er der den overordentlig overdrevne Brug af stærkt Lys. Jeg ved ikke, om det er et Slags Præleri af Automobilisterne, at de om Natten kører med disse mægtigt skinnende Lygter paa Vognen, der kun tjener til at gøre Fortræd ved at blænde baade Dyr og Mennesker, som færdes paa Landevejen, eller om de maaske bruger disse Lygter, fordi de kan køre hurtigere om Natten, naar de har saa stærkt Lys paa Vognen. Men heller ikke dette sidste Formaal er berettiget. Naar Automobilisterne kører om Natten, bør de virkelig tage det skyldige Hensyn til andre, som færdes paa Landevejen paa den Tid, at de modererer deres Fart. Denne bør ikke være stærkere, end at de kan klare sig med langt svagere Lysstyrke end den, der nu anvendes, og fra alle Sider er jo ogsaa de paagældende Bestemmelser i Lovforslaget blevet hilst med Glæde.

Hvad Skatten angaar, kan der vanskeligt tilfalde Kommunerne mere end her foreslaet, thi naar de faar de 95 pCt., og Staten kun de 5 pCt., er det dog virkelig en Fordeling, som giver Kommunerne Lovens Part af denne Skat.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om en Revisionsbestemmelse er der fremsat højst forskellige Udtalelser. Et æret Medlem ønskede en Revisionsbestemmelse indsat i Lovforslaget, et andet æret Medlem udtalte sig i det hele taget mod Revisionsbestemmelser. Det er rigtigt nok, at en overdreven Brug af Revisionsbestemmelser